

има; никога не е вкусилъ радость благодѣянiя, ниже е усетилъ сладость истинныя добродѣтели. Онъ е бѣденъ, но е достоинъ да е таковъ: злощастiе негово е се придава по всядни; тича на погибель свою, и Бози се готовать да го заглобать въ едно вѣчно наказанiе. Весь соборъ изповѣда че азъ надвихъ мудрому Лесвiйцу, и старцы явиха, че разумѣнiе мое бѣше самое Мynosово разумѣнiе.

Трето вопрошенiе се предложи, кой отъ двоица цари требува да се предпочита повечъ; единъ искусенъ и непобѣдимъ въ бранѣхъ; или единъ неискусенъ во бранѣхъ, но достоинъ да управлява люди на мирно време сосъ мудрость законовъ. Мнозина отговориха че непобѣдимый царь во бранѣхъ требува да се предпочте. Каква полза, говореха, да има народъ единого царя кой да ги управлява само на мирно време, ако не знае да защити землю свою во время брани? Врази его ще го побѣдять и всички послушники неговы ще заработать. Други мыслеха напротивъ, че мирный царь може да е подобръ, понеже като се бои отъ брани, щеше да прави секаквы начине за да избѣгне сосъ свою мудрость. Други говореха, че единъ войскобiецъ царь може увеличи народную славу толко много колко и свою, и ще сотвори подданныки своя господари надъ други племена; а миролюбецъ царь ще ги держи въ единъ сраменъ и лѣнивъ животъ. Искаха да чуютъ и миѣнiе мое. Азъ имъ отговорихъ тако.

Единъ царь що не знае да управлява само на мирно време или ратно, и не е достоинъ да управлява въ тыя двѣ обстоятелства, не е друго, само половинъ царь. Но ако сравните единого царя кой не знае освень сраженiе друго, съ единого мудраго